

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 2 sierpnia 1972 r.

Nr 38

TREŚĆ:
Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

209 — nr 202 z dnia 20 lipca 1972 r. zmieniająca uchwałę w sprawie zatwierdzenia statutu Powszechnej Kasy Oszczędności 441

ZARZĄDZENIA:

210 — Ministra Oświaty i Wychowania z dnia 7 lipca 1972 r. w sprawie zasad i trybu przydzielania nauczycielom dodatkowej powierzchni mieszkalnej 441

211 — Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu z dnia 12 lipca 1972 r. w sprawie skażania spirytusu i obrotu spirytusem 442

212 — Ministra Żegluga z dnia 12 lipca 1972 r. w sprawie zasad ustalania wartości użytkowej i przeznaczania na złom lub do rozbioru statków morskich i żegluga śródlądowej 444

209

UCHWAŁA Nr 202 RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lipca 1972 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zatwierdzenia statutu Powszechnej Kasy Oszczędności.

Na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o prawie bankowym (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 121, z 1964 r. Nr 8, poz. 50 i z 1966 r. Nr 24, poz. 151) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W statucie Powszechnej Kasy Oszczędności, stanowiącym załącznik do uchwały nr 12 Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1961 r. w sprawie zatwierdzenia statutu Powszechnej Kasy Oszczędności (Monitor Polski z 1961 r. Nr 9, poz. 52 i z 1969 r. Nr 48, poz. 370), po § 20 dodaje się 20a w brzmieniu:

„§ 20a. 1. Organem doradczym dyrekcji PKO jest rada banku. Rada banku rozpatruje zagadnienia z zakresu działalności PKO, a w szczególności:

- 1) programy doskonalenia usług na rzecz ludności w zakresie obrotu oszczędnościowego, czekowego, rozliczeń pieniężnych i działalności kredytowej,

- 2) założenia w zakresie metod i środków oddziaływania na wzmocnienie oszczędzania przez ludność,
- 3) zasady systemu finansowego PKO,
- 4) roczne sprawozdania i bilanse PKO,
- 5) inne zagadnienia przedstawione jej do rozpatrzenia przez dyrekcję PKO.

2. Rada banku składa się z przewodniczącego oraz 12-15 członków powołanych na okres 2 lat.

3. Przewodniczącego i członków rady banku powołuje i odwołuje Minister Finansów.

4. Rada banku działa na podstawie regulaminu uchwalonego przez radę i zatwierdzonego przez Ministra Finansów.”

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

210

ZARZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY I WYCHOWANIA

z dnia 7 lipca 1972 r.

w sprawie zasad i trybu przydzielania nauczycielom dodatkowej powierzchni mieszkalnej.

Na podstawie art. 43 ust. 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114) w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska zarządza się, co następuje:

§ 1. Mianowani nauczyciele, wychowawcy i inni pracownicy pedagogiczni, zwani dalej „nauczycielami”, zatrudnieni w szkołach i placówkach, o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 1 i 4-6 ustawy z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Kar-

ła praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114), uprawnieni są do korzystania z dodatkowej powierzchni mieszkalnej.

§ 2. 1. Organ administracji szkolnej na wniosek zainteresowanego wydaje zaświadczenie o przysługującym nauczycielowi prawie do dodatkowej powierzchni mieszkalnej według wzoru, stanowiącego załącznik do zarządzenia.

2. Zaświadczenie organu administracji szkolnej stanowi podstawę dla organu dysponującego mieszkaniem do przydzielenia nauczycielowi dodatkowej powierzchni mieszkalnej.

§ 3. 1. Dodatkową powierzchnią mieszkalną jest ta część mieszkania, którą nauczyciel może zajmować ponad powierzchnię przysługującą mu na podstawie ogólnych norm zaludnienia mieszkań.

2. Dodatkową powierzchnię mieszkalną przyznaje się w postaci osobnej izby.

3. Osobna izba, przydzielona jako dodatkowa powierzchnia mieszkalna, łącznie z podstawową powierzchnią nie powinna w zasadzie przekraczać podwójnej normy podstawowej zaludnienia, przysługującej uprawnionemu.

4. Realizacja uprawnień do dodatkowej powierzchni mieszkalnej w lokalach odpowiadających obowiązującym

standardom budowlanym następuje przez przydzielenie lokalu większego o jedną kategorię, wynikającą z normatywu projektowania mieszkań.

§ 4. 1. W razie zbiegu uprawnień do korzystania z dodatkowej powierzchni mieszkalnej u osób pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym uprawnienie do korzystania z dodatkowej powierzchni mieszkalnej może być zrealizowane na rzecz jednej z uprawnionych osób.

2. Organ dysponujący lokalem może w uzasadnionych wypadkach odstąpić od tej zasady, jeżeli uprawnione osoby wykonują prace odmiennego rodzaju, nie pozwalające na jednoczesne wykorzystanie do tych prac tej samej izby, lub gdy przyznanie uprawnień nastąpiło z różnych tytułów.

§ 5. Uprawnienie do korzystania z dodatkowej izby mieszkalnej nie może być realizowane w razie zajmowania jednej izby przez osobę samotną.

§ 6. Nauczyciel korzystający z dodatkowej powierzchni mieszkalnej zachowuje to uprawnienie po przejściu do pracy w organach administracji szkolnej lub do instancji Związku Nauczycielstwa Polskiego.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Oświaty i Wychowania: J. Kuberski

Załącznik do zarządzenia Ministra Oświaty i Wychowania z dnia 7 lipca 1972 r. (poz. 210).

Zaświadczenie nr.:

Na podstawie art. 43 ust. 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela (Dz. U. Nr 16, poz. 114)

(nazwa organu

.....) stwierdza prawo

administracji szkolnej)

Ob.
zamieszkałego(ej) w
do korzystania z dodatkowej powierzchni mieszkalnej w postaci osobnej izby,

(podpis, data, pieczęć)

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 12 lipca 1972 r.

w sprawie skażania spirytusu i obrotu spirytusem.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 oraz z 1956 r. Nr 54, poz. 244) i § 1 zarządzenia nr 48 Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 1972 r. w sprawie przekazania Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu uprawnień do wydawania przepisów o skażaniu spirytusu i obrocie spirytusem (Monitor Polski Nr 33, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Spirytus przeznaczony do spożycia lub do produkcji artykułów żywnościowych wydaje się nabywcom w stanie czystym.

2. Spirytus sprzedawany do celów niekonsumpcyjnych wydaje się nabywcom w stanie skażonym.

§ 2. 1. Jeżeli sprzedaż spirytusu ma być dokonywana po cenie niższej niż cena obowiązująca na spirytus do ce-

łów spożywczych, nabywca obowiązany jest wskazać w zamówieniu (umowie) cel, do jakiego spirytus ma być użyty.

2. Użycie spirytusu przez nabywcę do innych celów niż podane zostało w zamówieniu (umowie) wymaga zezwolenia Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Spirytusowego.

§ 3. 1. Skażanie spirytusu polega na dodaniu domieszek zmieniających jego smak, zapach lub zabarwienie w taki sposób, aby bez zmiany innych istotnych właściwości spirytus stał się niezdatny do spożycia. Środki skażenia dostarcza nabywca na własny koszt. Przed zastosowaniem środków skażenia powinny być one zbadane na koszt nabywcy spirytusu przez laboratorium zakładu wydającego spirytus.

2. Skażanie spirytusu, poza spirytusem przeznaczonym do przerobu na ocet, odbywa się przy odbiorze w zakładach przemysłu spirytusowego. Spirytus przeznaczony do przerobu na ocet skaża się w octowniach.